

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. II. Demonstratur falsitas propositionis damnatæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

CAPUT II.

Demonstratur falsitas propositionis damnatae.

SYMMARIVM.

Firma persuasio fidelium de obligatione precepti reddit obligationem evidentem moraliter. n. 9.

Ecclesiastica consuetudo prae mittendi confessionem ante communionem declarat eius obligationem. n. 10.

Ex eadem consuetudine constat obligatio Ecclesiae Latinae consecrandi in pane Azymo. n. 11.

Consensus fidelium efficit in hac parte plenam probationem. n. 12.

Ex hac consuetudine recte interpretatur obligatio precepti. n. 13. & 14.

Cum sit de iure Divino eius cultui aliquot dies deputare, Ecclesia est, eos determinare. num. 18.

Novus titulus ad obligationem servandi festa. num. 19.

9. **D**emonstratur primo. Firma persuasio omnium Fidelium de praepcepto graviter obligatorio facit evidentiam moralem; ut late tradidi in 2. part. Crif. Theol. dif. 23. part. 5. art. 7. sed est firma persuasio omnium fidelium de praepcepto servandi festa, ut graviter obligatorio: ergo moraliter evidens est, dari tale praepceptum graviter obligatorium; atque adeo evidens est, illud obligare sub mortali. Quod attinet ad maiorem, non potest in dubium verti: cum in tota Ecclesia per totum orbem terrarum diffusa, dum Fideles catechismum docentur, quinque Ecclesiae praepcepta, ut graviter obligatoria, inter Doctrinae Christianae documenta proponantur. Et ideo P. Suarez tom. 1. de Relig. tract. 2. lib. 2. cap. 2. num. 2.

SHAY.

dixit, manifeste constare hanc veritatem ex perpetua traditione, & communi Ecclesiae consensu. Quod quidem per multa capita ibidem ostendit.

10. Maiorem in loco citato multis ostendi, quae modo breviter attinam. Nam Concilium Tridentinum sess. 13. cap. 7. ut ostendat, semper fuisse in Ecclesia obligationem praemittendi Confessionem Sacramentalem communioni Eucharisticae, illud tradit per haec verba: *Ecclesiastica consuetudo declarat, &c.* Sed quid est *Declarat*, nisi [evidenter ostendit:] Haec autem evidens talis obligationis stat in eo, quod detur talis Ecclesiastica consuetudo, nempe cum firma persuasio Fidelium de obligatione gravi: ergo consuetudo Ecclesiastica cum firma persuasio omnium Fidelium facit evidentiam moralem.

11. Secundo probatur eadem maior. Nam etiam Concilium Florentinum ex universalis consuetudine Ecclesiae Latinae consecrandi corpus Domini pane azymo, arguit obligationem gravem consecrandi in praefato pane azymo: consuetudo ergo Ecclesiae de praepcepto aliquo tamquam graviter obligatorio, facit evidentiam de obligatione gravi.

12. Demonstratur secundo falsitas propositionis damnatae. Nam quod de facto impositum fuerit praepceptum graviter obligans servandi festa, est quaestio facti: in quaestione autem facti facit evidentiam moralem plena probatio facta per multitudinem testium. Cum autem omnes Fideles conveniant in eo, quod detur talis obligatio gravis servandi festa, omnes Fideles sunt testes, quod ita semper audierunt à suis maioribus. In qua quaestione facti incredibile est, decipi omnes Fideles, omnes Episcopos, omnes Parochos, omnes Theologos, omnes Scriptores. Quando enim omnes conveniunt firmiter in ea persuasio, ni-

run.

tuntur fundamento moraliter certo authoritatis omnium maiorum. Quod si pauci aliqui dissentiunt, temere procedunt; quia contra certitudinem moralem nihil proficit testimonium paucorum. Hoc argumentum late proposui alijs confirmationibus roboratum in eo art 7. cit.

13. Demonstratur tertio. Nam, ut constat ex cap. *Cum dilectus*. de consuetud. *Consuetudo est optima legum interpret.* In præfata autem disp. 23. cap. 4. late ostendi, interpretationem consuetudinis esse authenticam, ac si ipse Princeps daret legi, eam interpretationem. Itaque hæc interpretatio, quam dat consuetudo, non est coniecturalis, & probabilis; est enim regula data ab ipso iure. Vnde & si lex verbis scriptis non exprimat dari obligationem conscientie, tamen adiuncta consuetudine, qua omnes legem, tamquam certo obligantem in conscientia, in praxi servant; tamquam certissima interpretatione, certo tenenda est, ut conscientiam obstringens. Quando ergo aliquis vertit indubium, an præceptum servandi festa graviter obliget; pro parte affirmativa manifeste convincitur consuetudine ipsa, qua omnes Fideles illam servant tamquam obligatoriam: illa enim ita authentice declarat legem, ac si ipse Princeps declaret, nam à iure ipso iubemur legem interpretari per consuetudinem. Vide reliqua, quæ in huius argumentationis confirmationem attuli toto cap. 4.

14. Demonstratur quarto. Nam, *S. Ang.* S. Augustinus in epist. 118. in ea quaestione, *Quid faciendum sit in materia Ecclesiastica?* postquam primo loco pro regula posuit Sacram Scripturam; secundo loco proposuit pro regula certissima consuetudinem universalem fidelium, illis verbis: *Similiter etiam siquid horum tota frequentat Ecclesia. Nam hoc quin ita faciendum*

sit, disputare, insolentissime insania est. Sed tota Ecclesia habet hanc consuetudinem servandi dies festos tamquam graviter obligatoriam: ergo insolentissime insania est, id in disputationem vertere. Vide quæ dixi in citato cap. 5. art. 5. 6. 7. & 9. circa multos textus S. Augustini hoc idem confirmantis, ex lib. 4. contra Donatistas cap. 6. & cap. 24. & ex lib. 5. cap. 23. & ex epist. 118. illis verbis, quæ referuntur in c. *Ille*. dist. 12. & ex epist. 86. ad Casulanum.

15. Demonstratur quinto ex Bellarmino tom. 1. controv. 7. lib. 2. cap. 10. est enim de iure Divino, quod aliqui dies festi deputentur cultui Dei; illos autem dies non determinat ius Divinum: ergo debuit Ecclesia illos dies determinare obligando fideles ad observantiam illorum; alioqui iuri Divino non satisfaceret.

16. Denique notandum est, evidentiam huius obligationis servandi dies festos specialiter augeri ex hac damnatione propositionis 51. Novo, inquam, titulo, qui non militat in propositionibus, quæ spectant ad ius naturale, vel Divinum. Etenim eius est interpretari legem authenticæ, cuius est illam condere: sed Romani Pontificis est condere pro tota Ecclesia legem de festis sub gravi obligatione servandis: ergo eiusdem Pontificis est illam interpretari, & eius obligationem declarare. Sed SS. D. Innocentius XI. in hoc decreto declarat, eam legem de festis servandis esse obligatoriam sub mortali: ergo hoc novo titulo est evidens, eam esse obligationem sub mortali.

